

FLITSRECENSIE Marie de Meister: Meerzicht. Uitg. Ambo/Anthos, 248 blz.

Door Ger Groot

Verspreid via Twitter

Schuld, daar lijkt het altijd weer op neer te komen. Eigen schuld, overerfde schuld, ingebeelde schuld. In 'Meerzicht', de eerste roman van Marie de Meister na jaren van zwijgen, ontvouwt dat thema zich heel langzaam. Maar eigenlijk gaat het boek over iets anders: schrijfangst, writer's block, het onvermogen iets op papier of het beeldscherm te krijgen dat de volgende dag nog standhoudt. De hoofd- en ik-persoon van 'Meerzicht' lijdt er heftig onder. Daartegen helpt ook haar zelfgekozen isolement niet, in het afgelegen huis annex hotel dat ze van haar vader heeft geërfd heeft. Net zo min als haar norse distantie jegens de belendende nederzetting van polder-marginalen of haar zwijgende zorgzaamheid voor de éne geheimzinnige gaste in het hotel, met recht op onderdak tot aan haar dood.

Zo'n writer's block moet ook De Meister zelf hebben geplaagd na haar succesvolle roman 'De stilte van Thé' uit 2016. Onwillekeurig schuift het autobiografische zo de fictie binnen – maar tot op welke hoogte? Een misplaatste vraag, zo blijkt. Wat deze roman vooral toont is het gerijpte meersterschap van de schrijfster. Tussen toen en nu gaapt een kloof: in stijl, in compositorische kracht, in vertelvernuft. Daarbij valt de biografische nieuwsgierigheid in het niet.

Wat in 'Meerzicht' begint als een bijna panisch voor-de-vuist-weg schrijven verdicht zich ongemerkt tot een hecht weefsel. Misschien steekt de roman, in terugblik gezien, wel té goed in elkaar, met een afronding die geen vraag onbeantwoord laat. Maar over plot en anecdote gaat het hier niet, zelfs niet wanneer het boek tegen het eind iets detective-achtigs krijgt. De chaos waaruit betekenis opdoemt en het schrijven vorm vindt: dát is wat De Meister laat gebeuren. Show, don't tell – meer dan ooit bewijst Hemingway in 'Meerzicht' zijn gelijk.